

„Врло је важно да се не запусте светиње на Косову и Метохији. Била би то духовна катастрофа која би нанела озбиљну штету православном наслеђу у Европи. Споменици који немају цену, а које је српски народ направио на Косову и Метохији, биће живи док се у зидинама храмова чује молитва, а у ћелијама врше монашки подвизи“. Ово су речи патријарха московског и целе Русије - Кирила ових дана изречене за једне српске новине. Дobar шлагворт за ову тему...

Протекле недеље упокојила се сестра Гликерија, схимонахиња која је Пећку патријаршију са осталим сестринством чувала равно педесет пет година. Преминула је та добра старица у деведесет и некој и за собом оставила још тридесетак болесних, старих, немоћних, баш као што је и сама била, жена да у име Христа на бранику отаџбине чувају оно за шта нам је недавно министар војни, Драган Шутановац, рекао да и није толико важно. Важнији су нам људи од тамо неких светиња, рече тај човек из чије изјаве закључујем да би он, као уосталом и неке западне дипломате, најрадије да од српских светиња направи музеје.

Ако је истина да су нам важни само живи Срби на Космету, како Вам онда министре није пало на памет да су манастири такође живи организми. Саборна места Срба који у божији храм уђу, не само на црвено слово, као у своје бодљикавом жицом опасане амбасаде да „на сада туђој земљи“ нахране дух и тело вером и слободом. И колико још тако? Вероватно до тренутка док не издахне и последња бранитељка Пећке патријаршије – мајке свих српских цркава.

Не можемо очекивати да ће само патријарх Иринеј и све владике са њим, преко ноћи, решити питање остарелог монаштва,

Светиње на Космету су наше само док се у њима чује молитва

Пише: Јадранка Тасић
уторак, 31 јануар 2012 14:15

